

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3To/12/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8224010023
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Halkociová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8224010023.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Moniky Halkociovej a sudcov JUDr. Mariána Sninského a Mgr. Iva Maruščáka, na verejnom zasadnutí konaného dňa 04.11.2025, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov sp. zn. 13T/2/2024 zo dňa 10.03.2025 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovaný

A. B., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom C. XX,
D. B.,

je vinný, že

- dňa 04.08.2023 v čase okolo 11.00 hod. v kúpeľni bytu, nachádzajúceho sa na prvom poschodí v bytovom dome s popisným č. XX v obci C., okres B. potom, čo mu jeho sestra E. F. povedala, aby poupratoval v kúpeľni, túto bezdôvodne fyzicky napadol tak, že ju jedenkrát zatvorenou päťou svojej ruky udrel do oblasti jej tváre, potom ju chytil oboma svojimi rukami za tvár, ktorú jej stláčal, zaprel sa o zárubňu a tlačil ju smerom k umývadlu, pričom keď poškodená narazila do umývadla, tak týmto konaním vyrazil tam nachádzajúce sa umývadlo a poškodená spolu s umývadlom spadla na zem, pričom počas pádu narazila na tyče, ktoré podopierali umývadlo, kde týmto konaním spôsobil poškodenú E. F. zranenia a to zlomeninu (prasklinu) 4. rebra vpravo, pomliaždenie tváre a nosa ľahšieho stupňa, pomliaždenie v oblasti zadku vpravo ťažšieho stupňa s dobou liečenia 14 dní,

teda

-inému úmyselne ublížil na zdraví,

čím spáchal

- prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona.

Z a t o m u u k l a d á:

Podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 6 (šiestich) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona výkon trestu odňatia slobody podmienenčne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určuje skúšobnú dobu podmienenčného odsúdenia na 1 (jeden) rok.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku ukladá obžalovanému p o v i n n o s ť nahradiť poškodenej spoločnosti, G. H. I., a.s., so sídlom J. XX, XXX XX B., IČO: XX XXX XXX, škodu vo výške 742,34 eur (sedemstoštyridsaťdva eur a tridsaťštyri centov).

Podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku o d k a z u j e poškodenú spoločnosť G. H. I., a.s., so sídlom J. XX, XXX XX B., IČO: XX XXX XXX, so zvyškom uplatneného nároku na náhradu škody na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd uznal obžalovaného A. B. vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 04.08.2023 v čase okolo 11.00 hod. v kúpeľni bytu, nachádzajúceho sa na prvom poschodí v bytovom dome s popisným č. XX v obci C., okres B. potom, čo mu jeho sestra E. F. povedala, aby poupratoval v kúpeľni, túto bezdôvodne fyzicky napadol tak, že ju jedenkrát zatvorenou päťou svojej ruky udrel do oblasti jej tváre, potom ju chytil oboma svojimi rukami za tvár, ktorú jej stláčal, zaprel sa o zárubňu a tlačil ju smerom k umývadlu, pričom keď poškodená narazila do umývadla, tak týmto konaním vyrazil tam nachádzajúce sa umývadlo a poškodená spolu s umývadlom spadla na zem, pričom počas pádu narazila na tyče, ktoré podopierali umývadlo, kde týmto konaním spôsobil poškodenej E. F. zranenia a to zlomeninu (prasklinu) 4. rebra vpravo, pomliaždenie tváre a nosa ľahšieho stupňa, pomliaždenie v oblasti zadku vpravo ťažšieho stupňa s dobou liečenia 14 dní.

Za to obžalovanému uložil podľa § 156 ods. 2 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere jedného roka, ktorého výkon podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona podmenečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určil skúšobnú dobu na 15 mesiacov. Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku zaviazal obžalovaného nahradiť poškodenej G. H. I., a.s. škodu vo výške 742,34 eur. So zvyškom nároku na náhradu škody odkázal túto poisťovňu podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote obžalovaný odvolanie, ktoré dodatočne prostredníctvom ustanoveného obhajcu aj písomne odôvodnil. V písomných dôvodoch uviedol, že podľa jeho názoru súd prvého stupňa nevykonal obhajobou navrhované dôkazy, keď obhajobe nedovolil vypočuť ako susedov K. a svedka A. L. ml. a taktiež doplniť znalecké dokazovanie alebo vypočuť znalca M. I. M., a tak odstrániť rozpory týkajúce sa príčin vzniku zranenia poškodenej, čím došlo k vadám konania a k porušeniu práva na obhajobu, ako aj práva na spravodlivý proces. Táto základná procesná zásada trestného konania, ktorá podľa právnej a súdnej praxe ako aj judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nespočíva len v práve voľby obhajcu a v práve radiť sa so zvoleným obhajcom, ale v celom rade práv slúžiacich a smerujúcich k objektívnemu a spravodlivému výsledku trestného konania, medzi ktoré patrí aj právo vyjadrovať sa k dôkazom, návrhom a všetkým skutočnostiam, ktoré sa obžalovanému kladú za vinu, ako aj právo podávať návrhy na vykonanie dôkazov, bola v prejednávacom prípade porušená. V zmysle Trestného poriadku je zrejmé, že súd môže návrh na vykonanie dôkazov zamietnuť, avšak obžalovaný má za to, že iba vtedy, ak má dostatok dôkazov, ktoré jednoznačne a bez pochybností ukazujú, že navrhované dôkazy nemôžu privodiť zmenu dôkazného stavu. Ak však o také dôkazy nejde, je nevyhnutné, aby ich súd vykonal, čo v prípade obžalovaným navrhovaných dôkazov nebolo splnené. Vykonanie obhajobou navrhovaných dôkazov mohlo podľa obžalovaného odstrániť rozpory vo veci samotného vzniku poranení poškodenej, ako i právnej kvalifikácie skutku vo vzťahu k obžalovanému a zároveň vyvodiť odlišné rozhodnutie súdu vo veci samej. Vo vzťahu k zistenému skutku je v danom kontexte možné namietat' aj právne vady, pretože skutok tak, ako bol súdom zistený, bol nesprávne právne kvalifikovaný ako trestný čin, hoci o trestný čin nejde. Navyše obžalovaný nekonal úmyselne, pričom v spojení s ublížením na zdraví podľa § 156 Tr. zákona neboli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty takéhoto trestného činu. Popri vadách, ktoré sa týkajú právneho posúdenia skutku poukázal odvolateľ aj na podľa jeho názoru nesprávne hmotnoprávne posúdenie spočívajúce v zhodnotení a vyporiadaní sa s otázkou, ktorá nespočíva priamo v právnej kvalifikácii skutku, ale v právnom posúdení inej skutkovej okolnosti majúcej význam z hľadiska hmotného práva a aplikácie Trestného zákona na skutkový stav, ktorý súd zistil. Poukázal na to, že naplnenie skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané. Ak

súd nemal dostatok dôkazov na jasné preukázanie viny obžalovaného, mal aplikovať zásadu prezumpcie neviny, ktorá sa mala prejavíť v rozhodnutí v tom zmysle, že sa uplatní zásada in dubio pro reo. Okresný súd vychádzal len z dôkazov založených na výpovedi poškodenej a na ňu viažuci sa obsah znaleckého posudku znalca M. I. M. bez toho, aby na jednej strane dôsledne preveril a preukázal pravdivosť tvrdení poškodenej, pričom priznal zodpovednosť len strane obžalovaného. Obžalovaný pritom uvádzal, že prvostupňový súd založil svoje rozhodnutie na nesprávnom zistení skutkového stavu a ako aj na nesprávnom právnom posúdení takto zisteného skutku a to aj v spojení s vylúčením možnosti iného priebehu skutku, najmä toho, ktorý bol prezentovaný v konaní pred prvostupňovým súdom a to, že poškodená sa šmykla, pretože mala obuté len šľapky, ako to uvádzal vo výpovedi samotný obžalovaný. Zranenia, ktoré poškodená utrpela a síce zlomeninu prasklinu štvrtého rebra vpravo a pomliaždenie v oblasti zadku vpravo ťažšieho stupňa neboli spôsobené priamo konaním obžalovaného, tlačením či sotením, ale v dôsledku pošmyknutia sa poškodenej a následného pádu na umývadlo v kúpeľni. Nedostatočné dôkazy, ako aj nepripustenie dôkazov navrhovaných obžalovaným vo vzájomnej súvislosti s ostatnými okolnosťami navrhovanými, avšak nepripustením dôkazov a zistenými skutočnosťami vnáša vážne pochybnosti minimálne odôvodňujúce závery o spáchaní skutku, respektíve obžalovaného zo skutku vyvíňuje. K právnej kvalifikácii skutku ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona mal za to, že objektom tohto trestného činu je záujem na ochrane ľudského zdravia. Z konania obžalovaného však musí byť zrejmé, že svojím konaním poškodil zdravie poškodenej, teda, že záujem na ochrane ľudského zdravia chránený Trestným zákonom bol konaním obžalovaného porušený, pričom objektívna stránka uvedeného trestného činu má spočívať v tom, že páchatel inej osobe ublíži na zdraví úmyselne. Ublížením na zdraví sa pritom rozumie len také poškodenie zdravia iného, ktoré si objektívne vyžiadalo lekárske ošetrenie alebo liečenie, počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodeného. Sťažením obvyklého spôsobu života poškodeného sa rozumie porušenie normálnych telesných funkcií, ktoré sťažuje výkon pracovnej činnosti alebo inej činnosti alebo má iný vplyv na obvyklý spôsob života poškodeného. Pracovná neschopnosť je dôležitým kritériom ublíženia na zdraví, nie však jediným. Pri posudzovaní ublíženia na zdraví majú význam také skutočnosti ako je povaha poruchy zdravia, ako bola spôsobená, ktorá funkcia bola narušená, aké lekárske ošetrenie si vyžaduje a do akej miery porucha narušila obvyklý spôsob života poškodeného. V danom prípade však nie je zrejmé, či jedine úmyselné konanie obžalovaného spôsobilo poškodenej také poškodenie zdravia, ako bolo ustálené v rámci skutkového stavu, teda, či poškodenie zdravia zranenia a to predovšetkým zlomenina štvrtého rebra vpravo a pomliaždenie v oblasti zadku vpravo ťažšieho stupňa neboli spôsobené inak, napríklad v dôsledku pošmyknutia sa poškodenej a následného pádu na umývadlo v kúpeľni. V tejto súvislosti odvolateľ namietal postup súdu, ktorý obhajobu obžalovaného a spochybnenie mechanizmu vzniku poranení zúžil len na zranenia tváre poškodenej v dôsledku pádu, hoci aj v konaní pred prvostupňovým súdom mali byť všetky pochybnosti preverené komplexne a to aj v zmysle ako je to v tomto odvolaní namietané, teda, že pád poškodenej nesúvisel priamo s konaním obžalovaného. Pokiaľ ide o sťaženie obvyklého spôsobu života poškodenej, z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akým spôsobom a v akej miere bola poškodená vôbec obmedzená v obvyklom spôsobe života, pričom pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 Tr. zákona musí ísť len o také obmedzenia, ktoré výrazne zasahujú do bežného života poškodeného, aby z tohto konania mohla byť vyvodená trestná zodpovednosť berúc do úvahy materiálny korektív uvedený v § 10 ods. 2 Tr. zákona. Prítom je treba zdôrazniť, že podľa znaleckého posudku znalca M. I. M. u poškodenej nebola práceneschopnosť vôbec vystavená. K predĺženiu doby bežného liečenia došlo dokonca v dôsledku subjektívne vnímanej bolesti poškodenej a tiež v dôsledku, či už existujúcej alebo opakujúcej sa bolestivosti chrčtice a kĺbov pri jej chronických ochoreniach. Zásadným sa javí to, že znalec konštatoval, že u poškodenej došlo len k ľahkému obmedzeniu obvyklého spôsobu života, pričom tieto ťažkosti a obmedzenia boli prechodné a postupne dochádzalo k ich ústupu. Ďalej namietal, že z hľadiska subjektívnej stránky stíhaného trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 Tr. zákona sa vyžaduje úmyselné zavinenie. Zo samotného spôsobu spáchania skutku obžalovaným rovnako nie je zrejmé, že by obžalovaný svojím konaním čo i len chcel sotiť poškodenú, obzvlášť vtedy, ak z okolností popisu skutku, ktorý uviedla samotná poškodená, vyplývali nielen mnohé nezhody, a teda aj možné vyvolanie konfliktnéj situácie poškodenu. Poškodená pri tom momente údajného útoku, keď jej obžalovaný mal dať prvú ranu päťou, pritom úder päťou nebol ten, ktorý vyvolal pád na umývadlo a zranenia, mala stáť pri dverách medzi zárubňou. Následne nevedno ako ju mal obžalovaný tlačiť na umývadlo, ktoré malo byť presne opačným smerom. Nevedno, z čoho prvostupňový súd usúdil, že by obžalovaný chcel ublížiť poškodenej a z čoho usúdil, že obžalovaný mal byť uzrozumený s tým, že pokiaľ ju takým spôsobom bude tlačiť smerom k umývadlu, spôsobí jej zranenia, ktoré si vyžadujú lekárske ošetrenie a liečbu a sťažujú jej obvyklý spôsob života. Rovnako tak nie je zrejmé, z čoho súd usúdil, že by

si bol obžalovaný, napríklad čo i len plne uvedomoval, že svojím konaním môže ublížiť poškodenej na zdraví a bol s tým uzrozumený, teda, že obžalovaný aj konal s nepriamym úmyslom podľa § 15 písm. b) Tr. zákona. Slovné tvrdenia a výpovede poškodenej a obžalovaného boli protirečivé a neboli ničím a nikým objektivizované. Má za to, že obžalovaný svojím konaním nemohol naplniť všetky znaky skutkovej podstaty stíhaného prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 a 2 Tr. zákona, preto navrhol, aby krajský súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku a vo veci rozhodol.

Na základe takto riadne a včas podaného odvolania preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. poriadku alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, pričom krajský súd v prejednávanom prípade nezistil žiaden dovolací dôvod a po prejednaní veci na verejnom zasadnutí dospel k nasledovným záverom.

V prvom rade krajský súd konštatuje, že rozsah dokazovania na hlavnom pojednávaní pred prvostupňovým súdom je určený rozsahom dokazovania uvedeným v obžalobe, v ktorej prokurátor navrhol predvolať a vypočuť svedkyne poškodenú E. F. a M. M. N. a podľa § 269 Tr. poriadku oboznámiť znalecký posudok, aj keď § 269 Tr. poriadku upravuje čítanie listinných dôkazov, čo znalecký posudok nie je. Obžalovaný mal možnosť oznámiť vykonanie dôkazov po doručení výzvy podľa § 240 ods. 3 Tr. poriadku. Vo výzve sa strany zároveň upozornia na to, že vykonanie neskôr navrhnutých dôkazov, ktoré stranám boli známe v čase doručenia výzvy, môže súd odmietnuť. Obvinený sa upozorní aj na to, že ak na hlavnom pojednávaní navrhuje vypočuť svedkov, ktorých výpovede navrhol prokurátor v obžalobe iba prečítať, je povinný to bez meškania písomne oznámiť súdu, inak ich súd na hlavnom pojednávaní bude môcť prečítať aj bez jeho súhlasu; to neplatí, ak nastala nová okolnosť, ktorá nebola obvinenému v čase doručenia výzvy známa. Výzva na uvedenie dôkazov však bola súčasťou predvolania na hlavné pojednávanie zo dňa 01.10.2024, kde zároveň obžalovaný bol upovedomený, že na hlavnom pojednávaní možno čítať zápisnicu o jeho výpovedi alebo jej podstatnú časť, ak s tým súhlasí prokurátor a obžalovaný a súd nepovažuje osobný výsluch za potrebný, ako aj že súhlas obžalovaného nie je potrebný, ak sa výslovne vyjadril, že sa na hlavnom pojednávaní nezúčastní alebo požiadal, aby sa hlavné pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti, alebo ak sa na hlavné pojednávanie napriek riadnemu predvolaniu bez ospravedlnenia nedostavil (§ 263 ods. 2 Tr. poriadku). Predvolanie obžalovaného na hlavné pojednávanie zo dňa 28.10.2024 prevzal obžalovaný dňa 07.10.2024, následne tento požiadal o ustanovenie obhajcu, ktorý mu bol aj opatrením zo dňa 14.10.2024 ustanovený, pričom obhajcovi bola doručená aj obžaloba, upovedomenie, výzva a uznesenie a to dňa 17.10.2024. Na hlavnom pojednávaní dňa 28.10.2024 so súhlasom prokurátora a obžalovaného bol prečítaný znalecký posudok znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, úrazová chirurgia, M. I. M.. Až na tomto hlavnom pojednávaní obhajca navrhol prvostupňovému súdu na zváženie vypočuť svedkov susedov K. a A. L. ml., a taktiež doplnenie znaleckého dokazovania. Na hlavnom pojednávaní dňa 10.03.2025 (č.l. 220 spisu) zúčastnené strany nemali návrhy na doplnenie dokazovania, a preto bolo dokazovanie vyhlásené za skončené a bolo udelené slovo na konečné návrhy.

Za takejto situácie má krajský súd za to, že rozsah dokazovania na začiatku hlavného pojednávania bol určený tak, ako to strany navrhli, či už v podanej obžalobe alebo v tom, že nereagovali na výzvu zo dňa 01.10.2025. Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného A. B., ktorý priznal, že s poškodenou, ktorá je jeho sestrou, žil v spoločnej domácnosti v jednom byte, pričom uviedol, že on si v inkriminovaný deň len pral oblečenie a celý konflikt vyvolala poškodená, ktorá mu škaredo povedala, že má odísť z kúpeľne, trvala na tom, aby ihneď odišiel z kúpeľne, strčila doňho prstom, on mal začervenané oko, on ju nebuchol, iba ju od seba odstrčil a ona sama spadla na umývadlo. Umývadlo sa uvoľnilo, pretože nebolo dobre upevnené na konzolách, ktoré ho držali. Taktiež mala sestra obuté len šľapky. V minulosti bol rovnako odsúdený, pretože ho obvinila sestra, čo nebola pravda. Sestra má také stavy, že tri hodiny v kuse nadáva, hreší, napríklad na susedov alebo na hocikoho, kto sa jej znepáči. Poškodená sa často háda aj s manželom, on sa do toho nemieša, pretože nakoniec je on zlý. Svedkami konfliktov, ktoré vyvoláva jeho sestra, môžu byť susedia K.. Trval na tom, že poškodenú len odhodil od seba, keď bola blízko pri ňom, sestra ho hneď napadla do tváre, on nijako neútočil. Sestra mu ešte povedala, že to oľutuje a ihneď išla zavolať policajtov a sanitku.

Zo spáchania skutku obžalovaného v celom rozsahu usvedčovala predovšetkým svedkyňa poškodená E. F., ktorá uviedla, že brat už ráno okolo 8.00 hod. pral svoje oblečenie v kúpeľni, ona ho poprosila, aby sa okolo 11.00 hod. mohla okúpať, pretože potrebovala ísť na autobus, on jej sľúbil, že lavóre vyprace. Keď prišla do kúpeľne, obžalovaný sa zdvihol k nej, bez nadávok jej dal jeden úder pästou do tváre a stláčal jej tvár, zaprel sa do zárubne, tlačil ju smerom k umývadlu, ktoré vytrhol, načo ona spadla aj s umývadlom, padala na bojler a ešte pritom stúpila do lavóra, obliala ju pritom voda z toho lavóra, vyrazilo jej dych a zlomila si rebro. Keď obžalovaný videl, že ona lapá po dychu, prestal a odišiel preč. Nárazom na umývadlo jej obžalovaný spôsobil hematóm na pravej časti zadku ľahšieho stupňa tým, že narazila na umývadlo a na železo, ktoré držalo to umývadlo. Obžalovaný sa jej neospravedlnil, neprejavil žiadnu ľútosť. Obžalovaný bol v tom čase triezvy, roky má problém s alkoholom, ale v čase skutku bol tri týždne triezvy, pretože sa liečil na poranenie nohy. Roky žijú s bratom v jednom byte, ktorý vlastní na polovicu, brat si svoje izby zamyká, do nich ona nevstupuje. Keď sa byt odkupoval do osobného vlastníctva, brat obžalovaný zaplatil 30.000,- Sk a ona 20.000,- Sk, ale nefigurovala na žiadnych papieroch, lebo to brat zmanipuloval.

Zo záverov znaleckého dokazovania znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia, ako aj z predložených lekárskeho správ plynie, že v inkriminovaný deň utrpela poškodená E. F. zlomeninu (prasklinu štvrtého rebra vpravo, pomliaždenie tváre a nosa ľahšieho stupňa, pomliaždenie v oblasti zadku vpravo ľahšieho stupňa). V prípade zlomeniny rebra, práceneschopnosť trvá 4 až 6 týždňov, v prípade pomliaždení, ktoré vznikli v oblasti tváre a nosa následkom jedného úderu do tváre následným stláčaním rukami útočníka, boli menšieho rozsahu, sa krvná podliatina vstrebe za 2 až 3 týždne. Dĺžku liečenia predpokladal znalec v trvaní 14 až 21 dní, v danom prípade došlo k predĺženiu doby liečenia v dôsledku pretrvávajúcej bolesti zlomeného rebra a krvného výronu na zadku v dôsledku subjektívne vnímanej bolestivosti a tiež v dôsledku bolestivosti chrbtice a kĺbov pri chronických ochoreniach poškodenej. Predĺženie doby liečenia nevníma ako tendenčné ani z dôvodu možných komplikácií, ale v dôsledku subjektívne vnímanej bolestivosti. Nie sú zaznamenané komplikácie ani zhoršenie zdravotného stavu v dôsledku utrpených poranení. Zranenie malo ľahký charakter, pričom došlo k ľahkému obmedzeniu obvyklého spôsobu života, poškodená absolvovala ambulantnú liečbu v traumatologickej rehabilitačnej ambulancii, potrebovala analgetiká na tíšenie bolesti do šiestich týždňov, infúziu liečbu bolesti, rehabilitačné procedúry, pričom sa bolesti mohli zhoršovať pri záťaži a na tlak a dotyk. Mala prechodne sťaženú hygienu vykonávaním bežných úkonoch v domácnosti obliekanie. Pomliaždenie v sedacej časti vzniklo po upadnutí na tvrdý predmet, bolo väčšieho rozsahu spojené s krvným výronom, intenzita zraňujúceho podnetu bola stredne veľká, pričom poškodená uvádzala napadnutie bratom a udretie pästou do tváre, a to už v prvotnom ošetrení dňa 14.08.2023.

Keďže poškodená počas celého prípravného konania ako aj v konaní pred súdom vypovedala k vzniku poranení zhodne, objektívne vykonaný dôkaz a to znalecký posudok sa stotožnil s mechanizmom vzniku poranenia s výpoveďou poškodenej, keď uviedol, že k vzniku poranenia rebra došlo pri náraze na tvrdý predmet, zraňujúci podnet mal vyššiu intenzitu, pôsobil jedenkrát, poranenia tváre vznikli jedným úderom a následným stláčaním rukami útočníka, poranenia v sedacej časti vznikli po upadnutí a intenzita zraňujúceho podnetu bola stredne veľká, ani krajský súd nezistil dôvod neuveriť výpovedi poškodenej.

Na základe takto zisteného stavu, potom aj krajský súd nevidel dôvod neuveriť výpovedi poškodenej, napokon aj sám obžalovaný priznal, že poškodenú odsotil. Na druhej strane však krajský súd ani nevidel dôvod neuveriť obžalovanému, pokiaľ tento uviedol, že obžalovaná je konfliktná osoba a vulgárne sa vyjadrovala na jeho osobu. Vzhľadom na to, že poranenie rebra vzniklo vyššie intenzívnym pôsobením obžalovaného, bol potom krajský súd toho názoru, že aj pokiaľ by poškodená zaútočila rukou na obžalovaného, spôsobom ako on uvádzal, aj v tomto prípade by obrana obžalovaného bola neadekvátna a zodpovedala by útoku obžalovaného na poškodenú, ktorá mohla byť ešte potencovaná, ako obžalovaný uvádzal, hnevom v dôsledku vulgárneho vyjadrovania poškodenej.

Správne zisteného skutkového stavu potom zodpovedá aj právna kvalifikácia skutku ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona, keďže vzhľadom na charakter uvedených poranení dĺžka práceneschopnosti presahovala 7 dní, bola minimálne 14 dní tak, ako to uzavrel znalec v znaleckom posudku. Správne okresný súd stanovil dĺžku práceneschopnosti poškodenej len na 14 dní. Na druhej strane však zo skutkovej vety rozsudku a ani obžaloby prokurátora v žiadnom prípade nie je zrejmé, aby obžalovaný spôsobil uvedené poranenia poškodenej z dôvodu, že ide o chránenú osobu,

sestru obžalovaného, preto nebolo možné uznať obžalovaného za vinného aj pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona.

V tomto smere je nutné uviesť, že na správne vymedzenie skutku v obžalobe, či odsudzujúcom rozsudku nie je postačujúce, ak je v skutku označená poškodená osoba len ako chránená osoba v zmysle § 139 ods. 1 Tr. zák. (napríklad, že je dieťa, blízka osoba, chorá osoba), ale je nutné brať do úvahy aj ustanovenie § 139 ods. 2 Tr. zákona a súvislosť spáchania trestného činu práve s postavením, stavom alebo vekom chránenej osoby. Aj táto súvislosť musí mať odraz v opise skutku, nakoľko v opačnom prípade skutok nenapĺňa znaky tejto kvalifikovanej skutkovej podstaty a obžalovaný z jej spáchania nemôže byť uznaný za vinného.

Na to, aby bolo možné pri právnej kvalifikácii použiť aj ustanovenie § 139 ods. 1 (napríklad písm. c) – blízka osoba) Tr. zákona, teda nestačí len formálne zistenie, že poškodený a obžalovaný sú napríklad súrodenci, a preto je nutné skutok právne posúdiť aj podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty stíhaného trestného činu. Len takéto zistenie, samé osobe, totiž celkom opomína znenie ustanovenia § 139 ods. 2 Tr. zákona.

Podľa § 139 ods. 2 Tr. zákona, sa ustanovenie odseku 1 nepoužije, ak trestný čin nebol spáchaný v súvislosti s postavením, stavom alebo vekom chránenej osoby. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že podstatným pre posúdenie postavenia chránenej osoby ako znaku kvalifikovanej skutkovej podstaty je nielen zistenie, že niekto má postavenie chránenej osoby (v danom prípade blízkej osoby), ale aj skutočnosť, že trestný čin, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu, bol spáchaný v súvislosti s postavením chránenej osoby. Pokiaľ trestný čin nebol spáchaný v súvislosti s postavením chránenej osoby, nie je ani možné použiť tento znak (chránenej osoby) ako kvalifikačný moment pri právnej kvalifikácii stíhaného skutku. Ustanovením § 139 ods. 2 Tr. zákona vyžadovaná súvislosť spáchaného trestného činu s postavením chránenej osoby je skutkovým zistením, t. j. musí byť súčasťou popisu skutku, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu. To napokon vyplýva aj z ustanovenia § 163 ods. 3 Tr. poriadku, z ktorého je zrejmé, že súčasťou tzv. skutkovej vety vo výroku meritórneho rozhodnutia musí byť aj opis skutočností, ktoré odôvodňujú všetky zákonné znaky trestného činu vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu. Pokiaľ teda prokurátor a následne aj súd prvého stupňa chcú klásť obžalovanému za vinu aj spáchanie kvalifikovanej skutkovej podstaty vychádzajúcej z ustanovenia o chránenej osobe podľa § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona, potom musia v skutkovej vete vymedziť opis skutku tak, aby pokrýval nielen skutočnosť, že poškodená bola blízkou osobou obžalovaného (čo je vyjadrené v skutkovej vete napríklad slovom „sestra“), ale aj skutočnosť, že trestný čin bol spáchaný v súvislosti s postavením poškodenej osoby. Táto súvislosť spáchaného trestného činu s postavením poškodenej ako blízkej osoby musí vyplývať z tzv. skutkovej vety (z popisu ktorej by malo vyplývať napríklad, že obžalovaný zaútočil na svoju sestru práve preto, že to bola jeho sestra a mali spolu konflikt).

Uvedené závery vyplývajú nielen z výkladu ustanovenia § 139 ods. 2 Tr. zákona v spojení s ustanovením § 163 ods. 3 Tr. poriadku, ale aj z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR (napríklad rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/65/2013 zo dňa 03.12.2013), z ktorej celkom jednoznačne vyplýva, že vek, postavenie, či stav poškodeného musí byť v určitej vecnej súvislosti so spáchaným trestným činom, t. j. musí byť motivačným faktorom, ktorý založil alebo podporil vôľovú zložku, teda rozhodnutie páchatela smerujúce k spáchaniu trestného činu. Najvyšší súd v uvedenom rozhodnutí zdôraznil, že v zmysle § 139 ods. 2 Tr. zákona možno spáchanie činu voči osobe uvedenej v § 139 ods. 1 Tr. zákona považovať za okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby len pri úmyselnom trestnom čine, pričom sa zároveň vyžaduje, aby páchatel vedel, že poškodený je chránenou osobou a navyše (otázka súvislosti so spáchaným trestným činom), aby túto okolnosť subjektívne spájal s menším odporom alebo slabšou odvetou poškodeného, umocnením účinku trestného činu voči poškodenému, alebo inou okolnosťou, ktorá zakladá alebo podporuje rozhodnutie páchatela spáchať trestný čin. V tejto súvislosti Najvyšší súd skonštatoval aj to, že táto subjektívna súvislosť, primeraná postaveniu alebo stavu chránenej osoby sa vyžaduje pri kvalifikačnom použití pri všetkých písmenách ustanovenia § 139 ods. 1 Tr. zákona. Dôvodom zrušenia rozsudku v dovolacom konaní zo strany Najvyššieho súdu bola skutočnosť, že z formulácie skutkovej vety rozsudku nijako nevyplývalo, že by spáchanie trestného činu bolo z hľadiska obžalovaného subjektívne ovplyvnené súvislosťou s vekom poškodeného a napriek tomu bol uznaný vinným aj zo spáchania kvalifikovanej skutkovej podstaty v rozpore s ustanovením § 139 ods. 2 Tr. zákona.

Skutkové zistenie, že poškodený bol v čase spáchania skutku voči obžalovanému v pomere blízkej osoby, je teda len základný predpoklad pre použitie kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu

(na chránenej osobe). Aby súd prvého stupňa mohol obžalovaného uznať vinným aj zo spáchania tejto kvalifikovanej skutkovej podstaty musí byť v opise skutkovej veci vyjadrená súvislosť medzi spáchaným trestným činom a skutočnosťou, že poškodený bol blízkou osobou obžalovaného (t. j., tak ako to uvádza najvyšší súd v citovanom rozhodnutí, musí byť do skutkovej vety zahrnutý aj motivačný faktor, ktorý založil alebo podporil vôľovú zložku, teda rozhodnutie obžalovaného smerujúce k spáchaniu trestného činu). Alebo povedané inak, každý použitý znak uvedený v tzv. právnej vete musí mať svoj odraz v tzv. skutkovej vete a pokiaľ sa tak nestane, nie je možné uznať obžalovaného za vinného aj za spáchanie znaku, ktorý nie je pokrytý skutkovými okolnosťami. (R117/2014).

K uvedenému je potrebné dodať, že starostlivosť o dokonalosť popisu skutku, teda aj to, aby skutok vyjadroval všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, je výhradne doménou aktivity obžaloby a nie súdu, nakoľko v konaní pred súdom ťaží, ohľadne otázky viny, dôkazné bremeno len prokurátora. Úlohou súdu teda nie je, aby vlastnou aktivitou odstraňoval prípadné vady v popise skutku a tak sa podieľal na preukazovaní viny obžalovaného (v tomto smere možno za použitia komparatívneho výkladu poukázať aj na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 670/2005 zo dňa 24.04.2006, ktorý skonštatoval, že aktívne zásahy súdu do skutkovej vety bez aktivity obžaloby nie je možné chápať ako nestranné rozhodovanie súdu). Súd nie je pomocník prokurátora, ktorý mu dotvorí, doplní, či opraví skutok tak, aby zodpovedal právnej kvalifikácii uvedenej v obžalobe.

K výroku o treste krajský súd uvádza, že pri prečine ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona je možné uložiť jeho páchatelovi trest odňatia slobody na 6 mesiacov až 2 roky. V odpise registra trestov má obžalovaný štyri záznamy, ktoré sú však staršie ako 10 rokov, naposledy bol odsúdený pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona, pričom trest vykonal dňa 20.06.2010 v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, odvtedy nebol súdne trestaný. V evidencii priestupkov má obžalovaný záznam pre porušenie zákazu vychádzania, v mieste bydliska nie je hodnotený negatívne, keď nikdy nebol riešený komisiou na ochranu verejného poriadku. Za takejto situácie potom krajský súd považoval tak na ochranu spoločnosti ako aj pre nápravu páchatel'a za dostatočný a primeraný trest odňatia slobody vo výmere šiestich mesiacov, ktorého výkon podmienene odložil na skúšobnú dobu jedného roka, teda na samej dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, keď pre uloženie iného alternatívneho trestu nemal krajský súd dostatočné podklady, keď nie zrejme, aby obžalovaný mal stály príjem, a preto nebolo možné uvažovať o uložení peňažného trestu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyselne.
jednomyselne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.